

UZASADNIENIE

Powódka M.M.wystąpiła przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. w W. z powództwem o zasądzenie kwoty 27.379,85 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwany jest zobowiązany do wypłacenia świadczenia z tytułu wypadku z tytułu wypadku jakiemu uległa w dniu 26 czerwca 2020r. na terenie nieruchomości (...) Sp. z o.o., o czym powiadomiła pismem z dnia 09 lipca 2020r. W zgłoszeniu szkody podała, że w dniu 26 czerwca 2020r. o godzinie 23.07, spacerując z koleżanką wzdłuż Hotelu (...), przewróciła się o nieoznakowaną i nieoświetloną przeszkodę w postaci betonowego stojaka na rower. W następstwie przedmiotowego upadku w szpitalu w Ś., do którego się udała zaraz z koleżanką zaraz po zdarzeniu, okazało się, że doznała skomplikowanego złamania lewej ręki. Powódka jest osobą niepełnosprawną, posiadającą umiarkowany stopień niepełnosprawności i w konsekwencji przedmiotowego upadku uszkodzeniu uległa proteza podudzia prawego, której koszt łączny nowych elementów wraz z wymianą wyniósł 10.364 zł brutto. W wyniku przedmiotowego upadku, zniszczeniu uległy również jej buty oraz sukienka o łącznej wartości 900 zł. W odpowiedzi na jej zgłoszenie szkody pozwany pismem z dnia 17 lipca 2020r. zwrócił się o przesłanie określonych dokumentów i wyjaśnień, co uczyniła pismem z dnia 27 lipca 2020r. Pismem z dnia 31 lipca 2020r. pozwany odmówił wypłaty zgłoszonych roszczeń z ubezpieczenia OC (...) Sp. z o.o. Tłumaczenie pozwanego, że za ustawienia stojaka na rowery odpowiada prawdopodobnie dzierżawca sklepu a nie właściciel jest bezpodstawne i sprzeczne z art. 191 kc i stanowi próbę uniknięcia odpowiedzialności za wypadek któremu uległa. Bezspornym jest w sprawie, że (...) Sp. z o.o. jest właścicielem nieruchomości na której powódka uległa wypadkowi i to właściciel nieruchomości odpowiada za szkody. Powódka pozwem dochodzi kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za cierpienia fizyczne i psychiczne związane z wypadkiem i będące jego następstwem złamanie kości łódeczkowej nadgarstka lewego, złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej, czemu towarzyszył i towarzyszy nadal ogromny ból i bólowe ograniczenie ruchomości nadgarstka lewego. Dolegliwości bólowe potęguje ból kończyny dolnej opatrzonej protezą. Z uwagi na skomplikowany charakter złamań, co potwierdza dalsze leczenie, nie wykluczony jest w przyszłości zabieg operacyjny, a następnie długotrwała rehabilitacja. Na żądaną kwotę składa się również kwota 176,92 zł tytułem kosztów leczenia i kwota 900 zł tytułem kosztów zniszczonej odzieży i butów.

Pozwany Towarzystwu (...) S.A. w W. wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że nie zaprzecza temu, że w dniu 26 czerwca 2020r. chronił na podstawie dobrowolnej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o., w tym hotel (...) w Ś.. Tym niemniej nie oznacza to, że spółce można przypisać odpowiedzialność za powstanie szkody. Ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji, zwłaszcza fotograficznej wynika, że stojak rowerowy, o który zahaczyła powódka, jest doskonale widoczny i ma dosyć znaczące rozmiary, trudno więc racjonalnie założyć, że poszkodowana faktycznie mogłaby go z usprawiedliwionych przyczyn wówczas nie zauważyć. Nawet gdyby jednak go nie dostrzegła to nie determinuje wniosku, że stało to się tak z przyczyn zawinionych przez ubezpieczoną spółkę. Szef ochrony ubezpieczonej wskazał mianowicie, że cały teren hotelu (...) w Ś. był w dacie zdarzenia dobrze oświetlony, a miejsce zdarzenia w żaden negatywny sposób nie odbiegało od tego standardu. Nawet gdyby po stronie ubezpieczonego przedsiębiorcy zawinienie występowało to i tak należałoby wskazać, że powódka o tak późnej porze przyglądająca się witrynom sklepowym i niezachowująca ostrożności mimo stanu własnej niepełnosprawności ruchowej mogła przyczynić się do wygenerowania własnej szkody osobowej w co najmniej 50 %. Powódka nie skierowała jednak swoich żądań do właściwego adresata. Już w toku likwidacji szkody pozwana poinformowała ją, że do zdarzenia doszło przy sklepie odzieżowym (...), użytkującej ten lokal na podstawie umowy dzierżawy zawartej ze spółką. W przedmiotowym stanie faktycznym stojak rowerowy, o jaki potknęła się powódka, ewidentnie stoi w bezpośredniej bliskości salonu odzieżowego przedsiębiorstwa (...) i z pewnością został tam umieszczony za zgodą i na polecenie

jego właścicielki – a służyć miał wygodzie klientów korzystających z usług tegoż sklepu. Roszczenie powódki jest również niezasadne co do wysokości. Nie przedstawiła bowiem dowodów, że należne jej zadośćuczynienie szacować należy aż na 15.000 zł. Powódka po przebytej krótkiej hospitalizacji i typowym w takich przypadkach zabezpieczeniu złamaniu kończyny górnej powróciła do sprawności swojego organizmu sprzed daty zdarzenia szkodowego. Pozwany nie znajduje również podstaw do domaganie się przez powódkę zasądzenia odsetek ustawowych od daty wytoczenia powództwa. W przypadku sądowego ustalenia wysokości należnego zadośćuczynienia data wymagalności odsetek powinna być ustalana, licząc od dnia następującego po wydaniu stosownego orzeczenia. Pozwany zakwestionował również zasadność żądania zwrotu kosztów powypadkowego leczenia powódki, kwestionując wskazywane przez powódkę wydatki. Jeżeli chodzi o protezę to nie wiadomo czy uległa ona tak znaczącym uszkodzeniom w wyniku wypadku. Zaprezentowany w pozwie koszy naprawy jest wyłącznie hipotetyczny i wskazany przez komercyjnego dostawcę takich protez, który zawsze będzie dążył do maksymalizacji swoich usług. Nie wiadomo czy powódka w tym zakresie mogła skorzystać z częściowej refundacji oferowanej jej przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Pozwany negatywnie ustosunkowuje się do tego jak miało dojść do zniszczenia butów i odzieży. Trudno jest bowiem ocenić roszczenie powódki przy braku zobiektywizowanych dowodów oraz faktur i paragonów źródłowych.

W piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2021r. powódka oświadczyła, że rozszerza powództwo w zakresie żądania zadośćuczynienia do kwoty 30.000 zł. Wniosła również o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za mogące pojawić się w przyszłości następstwa przedmiotowego wypadku mające z nim związek.

W piśmie procesowym z dnia 03 grudnia 2021r. pozwany wniosł o oddalenie powództwa również w zakresie rozszerzonym przez powódkę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M.M. jest od urodzenia osobą niepełnosprawną z uwagi na niedorozwój kończyny dolnej prawej – brak kości strzałkowej prawej, kikut kości piszczelowej prawej, brak stopy prawej. Powódka używa protezy poniżej kolana, dzięki której bardzo dobrze chodzi.

(dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 10,

pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii

A. K. – k. 138-142,

zeznania powódki – k. 163-164)

W dniu 26 czerwca 2020r. o godzinie 23.07 powódka wraz z koleżanką Z. C. spacerowała wzdłuż hotelu (...) w Ś.. W ramach tego spaceru oglądały również ubrania znajdujące się na witrynie wystawowej sklepu (...). W pewnym momencie powódka potknęła się o znajdujący się w sąsiedztwie sklepu betonowy stojak na rowery, czego skutkiem był jej upadek. Z uwagi na odczuwalny ból nadgarstka powódka pojechała taksówką do Szpitala Miejskiego w Ś.. Tam zdiagnozowano u niej złamanie kości łódeczkowatej nadgarstka lewego oraz złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej. Po unieruchomieniu ręki w szynie gipsowej powódka tego samego dnia opuściła szpital.

(dowód: nagranie z monitoringu,

zdjęcia – k. 119-120,

zeznania świadka Z. C. – k. 121-122,

zeznania powódki – k. 163-164)

Do wypadku powódki w dniu 26 czerwca 2020r. doszło na terenie nieruchomości stanowiącej własność (...) Sp. z o.o. w K., która w tym czasie była ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...) S.A. w W..

(bezsporne)

Podczas wypadku z dnia 26 czerwca 2020r. uszkodzeniu uległa również proteza powódki, która wymagała naprawy poprzez wymianę uszkodzonych elementów w postaci żelowego wkładu i stopy z włókna węglowego. Koszt naprawy protezy wyniósł 10.364 zł.

(dowód: oświadczenie ze zdjęciami – k. 11-14,

pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii

A. K. – k. 138-142)

W związku ze zdarzeniem z dnia 26 czerwca 2020r. powódka poniosła koszt zakupu leków w wysokości 327,79 zł.

(dowód: faktury VAT – k. 25-29, 96-98,

pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii

A. K. – k. 138-142)

W związku ze zwolnieniem lekarskim po wypadku powódka utraciła wynagrodzenie w wysokości 938,93 zł netto.

(dowód: zaświadczenie z dnia 10.08.2020r. – k. 30,

zaświadczenia lekarskie – k. 31-34,

umowy o pracę – k. 35-36)

Obrażenia dokonane przez powódkę w wypadku z dnia 26 czerwca 2020r. spowodowały u niej 20 % trwałe uszkodzenia na zdrowiu. Powódka wymaga dalszego leczenia i powinna być poddana zabiegowi przeszczepu kostnego z talerza kości biodrowej, w miejsce braku zrostu kości lódeczkowatej i ponownego zespolenia złamania. Do chwili obecnej powódka musi stosować leki przeciwbólowe oraz leki rozkurczowe. Powódka od wypadku jest praktycznie jednoręczna, stale używa ortezy na lewy nadgarstek i praktycznie nie może wykonywać funkcji życia codziennego lewą ręką, a jedynie prawą ręką. W związku z tym potrzebuje pomocy innej osoby w dźwiganiu, zakupach, sprzątaniu.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii

A. K. – k. 138-142,

dokumentacja medyczna powódki – k. 6-9, 85-95, 98-111,

zeznania świadka Z. C. - k. 121-122,

zeznania powódki – k. 163-164)

Pismem z dnia 09 lipca 2020r. powódka skierowała do Hotelu (...) w Ś. zgłoszenie szkody, związane z wypadkiem z dnia 26 czerwca 2020r. Pismem z dnia 17 lipca 2020r. pozwany poinformował o przyjęciu zgłoszenia w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

(dowód: pismo powódki z dnia 09.07.2020r. – k. 15-16,

pismo pozwanego z dnia 31.07.2020r. – k. 23-24)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie do treści art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Art. 445 § 1 kc stanowi, że w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Stosownie do treści art. 822 § 1 przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z art. 822 § 2 kc jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Art. 822 § 4 kc stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Art. 361 kc § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W niniejszej sprawie bezspornym było to, iż w dniu 26 czerwca 2020r. powódka M. M. uległa wypadkowi, przewracając się o betonowy stojak na rowery, posadowiony na terenie nieruchomości stanowiącej własność (...) Sp. z o.o. w K.. Pozwany przyznał również, że w dniu przedmiotowego zdarzenia był ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej wskazanej spółki.

Zdaniem Sądu nie zasługiwało na uwzględnienie stanowisko pozwanego, że odpowiedzialność za szkodę mogła ewentualnie ponosić O. S., a nie ubezpieczona spółka. Jak już wyżej wskazano w sprawie bezspornym było, że do wypadku powódki doszło na terenie nieruchomości stanowiącej własność (...) Sp. z o.o. w K.. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby to O. S., jako dzierżawca lokalu w którym prowadzi działalność gospodarczą w postaci sklepu odzieżowego (...), była odpowiedzialna za postawienie, usytuowanie i stan przedmiotowego stojaka za rowery. Pozwany nie wykazał również, aby stojak znajdował się na terenie dzierżawionym przez O. S., a ona przesłuchana w charakterze świadka kwestionowała swoją odpowiedzialność w tym zakresie. Pozwany nie przedłożył również umowy dzierżawy, która łączyć miała w dniu zdarzenia ubezpieczoną spółkę z O. S., co w świetle jej zeznań, wyłączało możliwość ustalenia umownych regulacji dotyczących zakresu dzierżawionego terenu i odpowiedzialności za utrzymanie go w należyтым stanie technicznym.

W ocenie Sądu przyjęcie, że to ubezpieczona u pozwanego spółka ponosi odpowiedzialność za usytuowanie i utrzymanie stojaka na rowery pozwala na przypisanie ubezpieczonemu odpowiedzialności deliktowej za zdarzenie z dnia 26 czerwca 2020r. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania świadków i nagranie z monitoringu, prowadzi do wniosku, że to wypadku powódki doszło niewątpliwie ze względu na to, iż przedmiotowy stojak stwarzał zagrożenie – z uwagi na jego budowę, usytuowanie i brak właściwego wyeksponowania. Zauważyć należy, że stojak został ulokowany przy witrynie sklepowej, na alei spacerowej, (...). Do wypadku doszło w miejscu bardzo intensywnego ruchu turystów, również w godzinach późnowieczornych. W takich okolicznościach powódka nie była zobowiązana do zachowania jakiejś szczególnej ostrożności, a urządzenia infrastruktury na nieruchomości hotelowej powinny być usytuowane z uwzględnieniem charakteru miejsca. Z nagrania z monitoringu jednoznacznie wynika, że dla osoby oglądającej mocno oświetloną witrynę sklepową usytuowanie stojaka, zwłaszcza bez roweru, mogło stworzyć zagrożenie przy normalnym przemieszczaniu się, gdy nie można było racjonalnie spodziewać się na drodze tego rodzaju przeszkody. Zdaniem Sądu zagrożenie wynikało również ze sposobu wykonania przedmiotowego stojaka – mającego charakter murowanego, masywnego i trwale połączonego z podłożem. Niewątpliwie taki stojak zwiększał niebezpieczeństwo przewrócenia się przez osobę, która o niego zawadziła.

Podzielić należy stanowisko powódki, że niedopuszczalne były twierdzenia pozwanego o przyczynieniu się przez powódkę do szkody z uwagi na „niezachowanie ostrożności mimo stanu własnej niepełnosprawności”.

Nieakceptowalne są w szczególności sugestie, że osoba niepełnosprawna powinna ograniczać swoją aktywność życiową z uwagi na możliwość zetknięcia się z miejscami i obiektami stwarzającymi zagrożenie, niedostosowanymi do potrzeb takich osób. Niezależnie od tego podkreślić należy, że brak jest jakichkolwiek podstaw dowodowych do przyjęcia, że niepełnosprawność powódki miała jakikolwiek wpływ na zaistnienie tego wypadku. Nie sposób również uznać, że oglądanie witryny sklepowej ok. godz. 23.00 stanowiło okoliczność, mogącą być poczytaną za przyczynienie się do szkody. Jak już wyżej wskazano do wypadku doszło w miejscu intensywnego przemieszczania się turystów,(...) Podkreślić należy, że koniec czerwca to już czas wakacji szkolnych, a do zdarzenia doszło dodatkowo w piątek. Już sam wygląd witryny sklepowej (jej oświetlenie) wskazuje, że ekspozycja ma zwracać uwagę osób spacerujących w tym miejscu również w godzinach wieczornych.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że spełnione zostały wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej (...) Sp. z o.o. w K., a tym samym zaktualizowała się również ubezpieczeniowa odpowiedzialność pozwanego.

Sąd uwzględnił w całości żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę w kwocie 30.000 zł. Określając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę Sąd uwzględnił w szczególności okoliczności wypadku, doznane przez powódkę obrażenia, związane z wypadkiem cierpienia powódki o charakterze psychicznym i fizycznym, czas i charakter rekonwalescencji powódki po wypadku, wpływu tego zdarzenia na stan zdrowia powódki, na jej życie i codzienne funkcjonowanie. Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 17 września 2010r. (II CSK 94/10, LEX nr 672675), iż „sąd musi uwzględnić wszystkie okoliczności danego zdarzenia, a zwłaszcza rodzaj obrażeń i rozmiar związanych z nimi cierpień fizycznych i psychicznych, stopień kalectwa, poczucie nieprzydatności, konieczność korzystania ze wsparcia bliskich. Zadośćuczynienie powinno spełniać funkcję kompensacyjną”. Na aprobatę zasługuje również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 01 kwietnia 2004r. (II CK 131/03, LEX nr 327927), że „określając wysokość "odpowiedniej sumy" (art. 445 § 1 k.c.), sąd powinien niewątpliwie kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia i uwzględnić wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki, jak rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego i jego szanse na przyszłość oraz poczucie nieprzydatności społecznej”. W zakresie skutków zdrowotnych dla powódki w związku ze zdarzeniem z dnia 26 czerwca 2020r. Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii (...). Zauważyć należy, że opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Opinię tą należy uznać za wyjątkowo rzetelną, biegły w sposób wyczerpujący, skrupulatny i rzetelny dokonał analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i historii dotychczasowego leczenia powódki. Sąd przyjął więc zgodnie z opinią, że skutkiem przedmiotowego wypadku był doznanie przez powódkę 20 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Z opinii jednoznacznie wynika, że wypadek miał istotny wpływ na życie powódki, ograniczył jej aktywność, również w sferze czynności życia codziennego. Doznane obrażenia związane były z dolegliwościami bólowymi, które okresowo występują również obecnie. Powódka wymaga dalszego leczenia i poddania się zabiegowi przeszczepu kostnego z talerza kości biodrowej, w miejsce braku zrostu. Wątpliwości Sądu nie budzi, iż negatywne skutki psychiczne wynikające z wypadku dla powódki potęgował fakt, iż już przed tym zdarzeniem była osobą niepełnosprawnością i doznany uszczerbek na zdrowiu powodował dalsze ograniczenia jej sprawności psychiczne. Dlatego Sąd uznał, że żądana przez powódkę kwota 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia nie jest wygórowana i jednocześnie pozostaje adekwatna do wszystkich skutków przedmiotowego wypadku dla powódki.

W ocenie Sądu na rzecz powódki podlegały zasądzeniu inne należności – kwota 327,79 zł tytułem kosztów leczenia, kwota 10.364 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonej protezy i kwota 938,93 zł tytułem kosztów utraconych zarobków. Wszystkie te wydatki zostały przez powódkę udokumentowane i ich adekwatny związek przyczynowo - skutkowy ze zdarzeniem z dnia 26 czerwca 2020r. W zakresie kosztów leczenia zasadność ich poniesienia potwierdza zarówno przedłożona przez powódkę dokumentacja medyczna, jak i treść opinii biegłego sądowego. W zakresie utraconego zarobku zauważyć należy, że pozwany nie kwestionował przedłożonego przez powódkę zaświadczenia wystawionego przez pracodawcę. Jeżeli chodzi zaś o koszty naprawy uszkodzonej protezy to powódka przedłożyła

potwierdzenie poniesienie tego rodzaju kosztu, jak również dokumentację fotograficzną uszkodzeń protezy. Związek tych uszkodzeń z wypadkiem i zasadność ich naprawy potwierdziła również opinia biegłego sądowego. Nietrafnym było odwoływanie się przez pozwanego do możliwości uzyskania przez powódkę naprawy protezy ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia. Takie stanowisko prowadzi bowiem do wniosku, że pozwany mógłby zwolnić się od częściowego naprawy szkody, za którą ponosi odpowiedzialność, kosztem Skarbu Państwa.

Za nieuzasadnione Sąd uznał natomiast żądanie zasądzenia kwoty 900 zł tytułem kosztów zniszczonej odzieży i butów. Powódka nie przedłożyła bowiem materiału dowodowego potwierdzającego zasadność roszczenia w tej części, co do zasady i co do wysokości.

Mając powyższe na uwadze Sąd fakt, w punkcie I zasądził na rzecz powódki od pozwanego kwotę 41.630,72 zł. Od tej kwoty sąd zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie, zgodnie z żądaniem powódki. Zgodnie z art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do treści art. 481 § 2 kc jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Art. 455 kc stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zgodnie z art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w piśmie z dnia 09 lipca 2020r., a w związku z tym w chwili wniesienia pozwu roszczenie powódki było już niewątpliwie wymagalne. Fakt bezpodstawnej odmowy wypłaty świadczenia nie może wywoływać dla pozwanego korzystnych skutków prawnych. Brak jest również podstaw do przyjęcia, że wyrok wydany w sprawie ma charakter konstytutywny. W ocenie Sądu w chwili odmowy wypłaty zadośćuczynienia przez pozwanego nie istniały wtedy obiektywne przeszkody do oceny krzywdy doznanej przez powódkę w wyniku zdarzenia z dnia 26 czerwca 2020r., jak również wysokości szkody i kosztów leczenia. Sąd ma świadomość, że Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wyrażał różne poglądy dotyczące początkowego terminu naliczania odsetek w sprawach o zapłatę zadośćuczynienia. Stanowisko o możliwości zasądzenia odsetek również za okres poprzedzający orzekanie Sąd Najwyższy wyraził m.in. w uchwale z dnia 08 lipca 1993r. (III CZP 80/93, LEX nr 5376) i w wyroku z dnia 23 stycznia 1991r. (II CR 677/90, LEX nr 9049). Zauważyć należy, że powódka rozszerzając powództwo nie wniosła o zasądzenie odsetek od rozszerzonej kwoty żądania wynoszącej 15.000 zł.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił powództwo w zakresie żądanej przez powódkę kwoty przekraczającej kwotę 41.630,72 zł. Sąd oddalił również żądanie powódki ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Podstawą prawną tego żądania jest art. 189 kpc. Zgodnie z tym przepisem powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Zauważyć należy, że interes prawny w żądaniu ustalenia odpowiedzialności na przyszłość nabiera szczególnego charakteru z uwagi na treść art. 442¹ § 3 kc. Zgodnie z tym przepisem w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Przed wprowadzeniem do kodeksu cywilnego tego przepisu przesłanką decydującą o istnieniu interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość było przeciwdziałanie przedawnieniu roszczenia. Sąd miał na względzie to, iż Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 marca 2010r. (IV CSK 410/09, LEX nr 678021) wyraził pogląd, iż „pod rządem art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości”, wskazując przy tym, że „za istnieniem takiego interesu może przemawiać wzgląd na złagodzenie trudności dowodowych powodowanych upływem czasu między wystąpieniem zdarzenia wywołującego szkodę a dochodzeniem jej naprawienia”. Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy wskazał, że „ocena interesu prawnego strony musi być zawsze dokonywana na tle skonkretyzowanych okoliczności, które pozwalają ocenić rzeczywistą potrzebę ochrony jej sfery prawnej”. Powódka nie skonkretyzowała w niniejszej sprawie jakie okoliczności niniejszej sprawy przemawiają za ustaleniem odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Podstawą ustaleń w zakresie wpływu zdarzenia na stan zdrowia powódki była zgromadzona w sprawie dokumentacja medyczna i opinia biegłego sądowego. W zakresie poniesionych kosztów leczenia, utraconego zarobku, kosztów naprawy protezy Sąd oparł się na przedłożonej przez powódkę dokumentach, których treść w pełni korespondowała z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Okoliczności samego wypadku powódki należy uznać za bezsporne, a zostały ponadto utrwalone na nagraniu z monitoringu. W zakresie okoliczności zdarzenia i jego skutków dla powódki Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka Z. C. i powódki, gdyż zeznania te znajdowały potwierdzenie w dowodach w postaci dokumentów. Ustaleń w sprawie Sąd nie poczynił natomiast na podstawie zeznań zawnioskowanych przez pozwanego świadków M. S. i O. S.. Zdaniem Sądu podstawą do przyjęcia, że to O. S. ponosi ewentualną odpowiedzialność za szkodę nie mogą być zeznania świadka M. S.. Twierdzenia świadka nie zostały potwierdzone przez samą O. S., a pozwany nie przedłożył umowy dzierżawy na którą sam się powoływał.

W punkcie III wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe. W tym zakresie Sąd orzekł na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018r. poz. 300 z późn. zm.). Zgodnie z art. 83 ust. 2 w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Stosownie zaś do treści art. 113 ust 1 powyższej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym, że pozwany przegrała proces prawie w całości to właśnie pozwany powinien zostać obciążony nieuiszczonymi kosztami sądowymi w sprawie, którymi były: opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.127 zł, wynagrodzenie biegłego sądowego A. K. ustalone prawomocnym postanowieniem z dnia 17 listopada 2021r. i koszty stawienia świadka Z. C. na rozprawie w kwocie 551,63 zł.

(...)